

[Ebba Strange]

Så kan jeg ikke lade være med at sige, at forsvarsministeren jo har en god historisk tradition at følge op. Nu kan jeg se, hr. Ninn-Hansen ikke er til stede i salen i dag, men jeg står her med et eksemplar af Hovedbladet fra den 2.-3. oktober 1971. Så vidt jeg kan min politiske historie, var det en VKR-regering, vi havde den 2.-3. oktober 1971, og med, så vidt jeg erindrer, hr. Østergaard som forsvarsminister; jeg ved godt, hr. Ninn-Hansen var gået på det tidspunkt. Der er en beskrivelse dér af, hvor let det var at komme ind på det militære område, hvor åbent og frit det lå hen, og hvor let det var for de mennesker, der syntes, der dér lå et meget attraktivt område, at komme derind. Den meget menneskelige skildring, der er af, at der gik en enkelt privat vagtmand derude og spurgte, hvad de mennesker ville, synes jeg giver et fredeligt og godt billede af, hvordan forsvarsministre opfører sig her i Danmark, når det drejer sig om almindelige civilister. Det håber jeg forsvarsministeren vil fortsætte med at gøre, også den forsvarsminister, vi har nu.

Jeg skal også sige i relation til debatten i går, at det også fremgår meget tydeligt af det eksemplar af Hovedbladet fra den 2. oktober, at der, allerede dengang christianitterne flyttede ind i området, var sket store bygningsmæssige skader: der var knust ruder, og der var foretaget ødelæggelser. Derfor er det altså urimeligt at sige, det er christianitterne, der har ødelagt det. Tværtimod var det ved deres hjælp, at det hele ikke blev endnu mere ødelagt. Jeg er villig til at give forsvarsministeren et eksemplar af Hovedbladet, så at han kan se, hvordan hans forgænger har behandlet denne sag.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP kan ikke gå ind for kristeligt folkepartis forslag, således som det foreligger her. Jeg synes ikke, der efter gårdsdagens debat er grund til at gå så dybt ind i debatten i dag, og jeg skal derfor henvise til, hvad vi sagde under forespørgselsdebatten den 8. februar i år. Det står i Folketingstidende 1977-78, sp. 6056-6063.

Jeg skal bare fremhæve her, at jeg dengang gjorde opmærksom på, hvad kredsformanden for fremskridtspartiet i Århus havde fundet frem til, nemlig at hvis man lod Chri-

stiania være i fred, ville det i løbet af kort tid kunne klare sig selv uden udgift for samfundet. Det advarede jeg imod dengang og gjorde opmærksom på, at hvis dette skete, ville Christiania og dets problemer også meget hurtigt blive glemt af den brede offentlighed, og dermed ville Christiania langsomt, men sikkert gå i opløsning.

Vi gjorde os fra DKPs side til talsmænd for, at samfundet måtte erkende sit ansvar for alle dem, der ikke kan fungere inden for de alt for snævre menneskelige og sociale rammer, vi byder dem i vort samfund, og vi stillede et dagsordensforslag i overensstemmelse hermed. Vi sagde klart, at det var en illusion at tro, at den liberalistiske ideologi, der prægede Christiania, var af frigørende karakter, nemlig den illusion, at det er muligt at skabe et alternativ til det bestående samfund inden for dette samfunds rammer.

Det er erkendelsen af, at det virkelig var en illusion, der i dag smerteligt præger Christiania. For som vi fremhævede i går, er Christianias problemer blevet forstærket i samme omfang, som samfundets krise er blevet dybere uden for Christiania. De problemer, der er opstået i den senere tid i Christiania, er en afspejling af problemerne i det omgivende samfund. At det rammer så hårdt i Christiania, skyldes, at det i forvejen er så svagt et samfund.

Men det løses ikke ved skarpretterøksen, og det er ligesom den, jeg fornemmer i kristeligt folkepartis forslag. Det løses kun ved, at der stilles de økonomiske ressourcer til rådighed til det pædagogiske og sociale arbejde, som må iværksættes. Naturligvis skal det gøres i samarbejde med dem, der skal hjælpes, for ellers er der ikke tale om hjælp, men om almisse eller om social kontrol, og ingen af delene er DKPs politik.

Men samtidig vil vi fra DKPs side ikke lægge skjul på, at vi ikke mener, christianitterne har ejendomsret til Christiania. Området må indgå i en planlægning, hvor også Christianshavns øvrige befolkning må deltage i beslutningsprocessen. De har også et stort behov for at få friarealer til rådighed, hvor de kan have indflydelse på, hvad der skal ske.

Det var dette planlægningsarbejde med de nødvendige bevillinger, der burde iværksættes, og det klares nu engang ikke ved at foretage en nødtørfigt brandsikring. Det var net-